

Arrest

nr. 181 938 van 7 februari 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2017 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WOLSEY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 26 juni 2007 België binnen en dient een asielaanvraag in op 27 juni 2007.

Op 25 december 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 10 557 van 28 april 2008 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 8 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 24 november 2008 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 3 februari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad met nummer 42 762 van 30 april 2010 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 2 maart 2009 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 21 april 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad met nummer 103 662 van 28 mei 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, na vernietiging, een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 24 november 2008 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 februari 2011 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 17 juni 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 4 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 4 september 2012 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad met nummer 113 122 van 30 oktober 2013 worden deze beslissingen vernietigd.

Op 13 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 8 februari 2011 ongegrond wordt verklaard.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 december 2013, dat deel uitmaakt van deze beslissing, besluit dat er geen sprake is van een aandoening voorzien in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Op dezelfde datum wordt ten aanzien van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen worden aangevochten in de zaak die gekend is onder het rolnummer RvV 146 280.

Op 5 februari 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt zonder voorwerp verklaard.

Op 26 maart 2014 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op dezelfde datum wordt ten aanzien van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tegen deze beslissingen is gekend onder het rolnummer RvV 197 945.

Op 30 januari 2017 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel genomen met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op 31 januari 2017 ter kennis gebracht en is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

(…)

Aan de mevrouw die verklaart te heten:

(…):

Naam/nom: T.

Voornaam/prénom: N.

Geboortedatum/date de naissance: (...).1978

Geboorteplaats/lieu de naissance: Cabinda

Nationaliteit/nationalité: Angola

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 22/01/2008, 14/01/2011, 09/01/2014, 17/11/2016.

Betrokkene heeft op 27/06/2007 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 25/09/2007. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 07/01/2008) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 28/04/2008. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat

betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend waarvan de laatste op 08/02/2011. Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 13/12/2013. Deze beslissing is op 09/01/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Betrokkene verklaart ten tijde van haar arrestatie aan de PZ VLAS dat zij diabetes heeft, zij heeft hier evenwel geen medicatie voor en heeft geen aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 lopende. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 27/03/2014. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21/10/2016. Deze beslissing is op 17/11/2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Er is geen weet van eventuele familie of partner die in België zou verblijven, mevrouw vermeldt dit ook niet bij de PZ VLAS op het moment van zijn arrestatie. Een schending van artikel 8 in functie van mogelijks familie- en/of gezinsleven kan hier dan ook niet aannemelijk gemaakt worden. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

MOTIF DE LA DECISION ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1er :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Article 74/14 : Motif pour lequel aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire :

Article 74/14 § 3, 4° : le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

Au moment de son arrestation l'intéressée n'est pas en possession d'un visa valable.

L'intéressée n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire qui a été notifié le 22/01/2008, 14/01/2011, 09/01/2014, 17/11/2016 .

L'intéressée a introduit une demande d'asile le 27/06/2007. Cette demande a été refusée par le CGRA le 25/09/2007. L'intéressée a reçu la notification de la décision par courrier recommandé avec un ordre de quitter le territoire valable 30 jours (annexe 13qq du 07/01/2008). L'intéressée a alors introduit un recours auprès du CCE contre la décision du CGRA. Ce recours a été définitivement rejeté le 28/04/2008. Le CGRA et le CCE ont décidé que le demandeur ne satisfait pas aux conditions prévues par les articles 48/3 et 48/4 de la loi sur les étrangers et que donc le statut de réfugié ainsi que la protection subsidiaire ne pouvaient pas lui être accordés. Selon les décisions du CGRA et du CCE, basées sur une étude approfondie, il est apparu que l'étrangère ne rentre pas dans les critères figurants dans les articles 48/3 et 48/4 de la loi sur les étrangers. On peut raisonnablement en conclure que l'intéressée ne court aucun risque réel de traitement contraires à l'article 3 de la CEDH. Le dossier administratif ne contient aucun élément pouvant indiquer que depuis les décisions du CGRA et du CCE, la situation sécuritaire aurait changé de telle sorte que l'éloignement de l'intéressée lui ferait courir un risque réel de traitement contraires à l'article 3 de la CEDH.

L'intéressée a introduit plusieurs demandes de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 (régularisation médicale). Dont la dernière le 08/02/2011. Cette demande a été déclarée non fondue le 13/12/2013, décision notifiée le 09/01/2014 avec un ordre de quitter le territoire valable 30 jours. L'intéressée a déclaré d'être diabète lors de son arrestation le 30/01/2017. Elle ne prend pas de médication pour cette condition et elle n'a pas introduit un nouveau demande 9ter. L'OE a des budgets spécifiques pour soutenir l'intéressée et sa condition médicale. L'intéressée ne satisfait pas les critères de l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 et on peut en conclure que l'intéressé ne court aucun risque réel de traitement contraires à l'article 3 de la CEDH. Le dossier administratif ne montre pas que la situation médicale de l'intéressée aurait détérioré d'une telle façon qu'il y avait un risque réel de traitement

contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans son pays d'origine un traitement adéquat de cette maladie est possible, ce traitement est en outre suffisamment accessible.

l'intéressée a introduit deux demandes de séjour basé sur 9bis de la loi du 15/12/1980. Dont la dernière le 27/03/2014. Cette demande a été déclarée irrecevable le 21/10/2016, décision notifiée le 17/11/2016 avec un ordre de quitter le territoire valable 30 jours. Une violation de l'article 3 de CEDH n'a pas été constaté.

Le simple fait que l'intéressée s'est créé des attaches avec la Belgique ne relève pas de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH. Les relations sociales « ordinaires » ne sont pas protégées par cette disposition. Il n'y a pas d'éléments dans le dossier qui indique que l'intéressée aurait un partenaire ou de la famille en Belgique.

Lors de son arrestation le 30/01/2017 elle ne déclare pas d'avoir de la famille en Belgique.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 27/06/2007 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 25/09/2007. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 07/01/2008) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 28/04/2008. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend waarvan de laatste op 08/02/2011. Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 13/12/2013. Deze beslissing is op 09/01/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Betrokkene verklaart ten tijde van haar arrestatie aan de PZ VLAS dat zij diabetes heeft, zij heeft hier evenwel geen medicatie voor en heeft geen aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 lopende. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft 2 regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 27/03/2014. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21/10/2016. Deze beslissing is op 17/11/2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03,

Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Er is geen weet van eventuele familie of partner die in België zou verblijven, mevrouw vermeldt dit ook niet bij de PZ VLAS op het moment van zijn arrestatie. Een schending van artikel 8 in functie van mogelijks familie- en/of gezinsleven kan hier dan ook niet aannemelijk gemaakt worden. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressée réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Elle ne respecte pas la réglementation en vigueur. Elle est donc peu probable qu'elle obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressée refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

L'intéressée a introduit une demande d'asile le 27/06/2007. Cette demande a été refusée par le CGRA le 25/09/2007. L'intéressée a reçu la notification de la décision par courrier recommandé avec un ordre de quitter le territoire valable 30 jours (annexe 13qq du 07/01/2008). L'intéressée a alors introduit un recours auprès du CCE contre la décision du CGRA. Ce recours a été définitivement rejeté le 28/04/2008. Le CGRA et le CCE ont décidé que le demandeur ne satisfait pas aux conditions prévues par les articles 48/3 et 48/4 de la loi sur les étrangers et que donc le statut de réfugié ainsi que la protection subsidiaire ne pouvaient pas lui être accordés. Selon les décisions du CGRA et du CCE, basées sur une étude approfondie, il est apparu que l'étrangère ne rentre pas dans les critères figurants dans les articles 48/3 et 48/4 de la loi sur les étrangers. On peut raisonnablement en conclure que l'intéressée ne court aucun risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH. Le dossier administratif ne contient aucun élément pouvant indiquer que depuis les décisions du CGRA et du CCE, la situation sécuritaire aurait changé de telle sorte que l'éloignement de l'intéressée lui ferait courir un risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH.

L'intéressée a introduit plusieurs demandes de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 (régularisation médicale). Dont la dernière le 08/02/2011. Cette demande a été déclarée non fondue le 13/12/2013, décision notifiée le 09/01/2014 avec un ordre de quitter le territoire valable 30 jours. L'intéressée a déclaré d'être diabète lors de son arrestation le 30/01/2017. Elle ne prend pas de médication pour cette condition et elle n'a pas introduit un nouveau demande 9ter. L'OE a des budgets spécifiques pour soutenir l'intéressée et sa condition médicale. L'intéressée ne satisfait pas les critères de l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 et on peut en conclure que l'intéressé ne court aucun risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH. Le dossier administratif ne montre pas que la situation médicale de l'intéressée aurait détérioré d'une telle façon qu'il y avait un risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH. Dans son pays d'origine un traitement adéquat de cette maladie est possible, ce traitement est en outre suffisamment accessible.

L'intéressée a introduit deux demandes de séjour basé sur 9bis de la loi du 15/12/1980. Dont la dernière le 27/03/2014. Cette demande a été déclarée irrecevable le 21/10/2016, décision notifiée le 17/11/2016 avec un ordre de quitter le territoire valable 30 jours. Une violation de l'article 3 de CEDH n'a pas été constaté.

Le simple fait que l'intéressée s'est créé des attaches avec la Belgique ne relève pas de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH. Les relations sociales « ordinaires » ne sont pas protégées par cette disposition. Il n'y a pas d'éléments dans le dossier qui indique que l'intéressée aurait un partenaire ou de la famille en Belgique.

Lors de son arrestation le 30/01/2017 elle ne déclare pas d'avoir de la famille en Belgique.

L'intéressée a été informé le 03.02.2014 par la ville de Courtrai sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Belge du 16 juin 2011).

L'intéressée est de nouveau contrôlée en situation illégale. Bien qu'ayant reçu antérieurement la notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'elle obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 22/01/2008, 14/01/2011, 09/01/2014, 17/11/2016.

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend waarvan de laatste op 08/02/2011. Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 13/12/2013. Deze beslissing is op 09/01/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Betrokkene verklaart ten tijde van haar arrestatie aan de PZ VLAS dat zij diabetes heeft, zij heeft hier evenwel gaan medicatie voor en heeft geen aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 lopende. Bovendien beschikt de DVZ over specifieke budgetten om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van betrokkene. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Er is geen weet van eventuele familie of partner die in België zou verblijven, mevrouw vermeldt dit ook niet bij de PZ VLAS op het moment van zijn arrestatie. Een schending van artikel 8 in functie van mogelijks familie- en/of gezinsleven kan hier dan ook niet aannemelijk gemaakt worden. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressé(e) doit être détenu(e) sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur la base des faits suivants :

L'intéressée n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire qui a été notifié le 22/01/2008, 14/01/2011, 09/01/2014, 17/11/2016 .

L'intéressée a introduit plusieurs demandes de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 (régularisation médicale). Dont la dernière le 08/02/2011. Cette demande a été déclarée non fondue le 13/12/2013, décision notifiée le 09/01/2014 avec un ordre de quitter le territoire valable 30 jours. L'intéressée a déclarée d'être diabète lors de son arrestation le 30/01/2017. Elle ne prend pas de médication pour cette condition et elle n'a pas introduit un nouveau demande 9ter. L'OE a des budgets spécifiques pour soutenir l'intéressée et sa condition médicale. L'intéressée ne satisfait pas les critères de l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 et on peut en conclure que l'intéressé ne court aucun risque réel de traitement contraires à l'article 3 de la CEDH. Le dossier administratif ne montre pas que la situation médicale de l'intéressée aurait détérioré d'une telle façon qu'il il y avait un risque réel de traitement contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans son pays d'origine un traitement adéquat de cette maladie est possible, ce traitement est en outre suffisamment accessible.

Le simple fait que l'intéressée s'est créé des attaches avec la Belgique ne relève pas de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH. Les relations sociales « ordinaires » ne sont pas protégées par cette disposition. Il n'y a pas d'éléments dans le dossier qui indique que l'intéressée aurait un partnair où de la famille en Belgique.

Lors de son arrestation le 30/01/2017 elle ne déclare pas d'avoir de la famille en Belgique.

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressée n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'elle risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait, le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose.

*Vu que l'intéressée ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, elle doit être maintenue à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.
(...)."*

Op 30 januari 2017 wordt ten aanzien van verzoekster tevens een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

Op 31 januari 2017 wordt verzoekster gehoord en op de vraag over haar gezondheidstoestand maakt zij melding van stress, diabetes en het feit dat ze drie miskramen heeft gehad en geen kinderen meer kan krijgen.

Verzoekster dient een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing, samen met vorderingen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name de versnelde behandeling van de reeds ingediende vorderingen tot schorsing in de zaken met nummers RvV 197 945 en RvV 146 280.

Bij arrest van de Raad met nummer 181 937 van 7 februari 2017 wordt de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 13 december 2013, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang nu het bevel genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid.

Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige

appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft

willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van de artikelen 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het betoog van verzoekster komt erop neer dat zij aanvoert dat het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, schorsend moet zijn.

Er moet worden opgemerkt dat de Terugkeerrichtlijn gedeeltelijk werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet met concrete gegevens aan.

De waarborgen van de Terugkeerrichtlijn die verzoekster inroept, bestaan in de Belgische wetgeving. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokkene en een gecombineerde lezing van de artikelen 39/85, § 1, eerste, en vierde lid, en 39/85, § 3, van de vreemdelingenwet verzekeren dat door het op ontvankelijke wijze indienen van een vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen, deze vordering een schorsende werking heeft. *In casu* is dit het geval, zowel voor de vordering inzake de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als de vordering inzake de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat ook huidig beroep een schorsende werking heeft door artikel 39/83 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt aangevoerd dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en van de schending van het gezag van gewijsde, voorzien in de artikelen 19, 23 en 28 van het Gerechtelijk Wetboek.

Verzoekster steunt de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM op de omstandigheid dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 13 december 2013, dat de adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken specifieke budgetten heeft om ondersteuning te bieden betreffende de medische problemen van verzoekster.

Verzoekster voert aan dat de beslissing van 13 december 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, behept is met een onwettigheid en dat de ambtenaar-geneesheer niet heeft onderzocht of de benodigde behandeling voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is. Bovendien berust het motief in de bestreden beslissing dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is, niet op enig onderzoek van de verwerende partij, aangezien dit onderzoek niet is gebeurd in het kader van de beslissing van 13 december 2013. Verzoekster meent daarom dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM. Tevens houdt de beslissing van 13 december 2013 een schending in van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad met nummer 113 122 van 30 oktober 2013, dat de vorige beslissing inzake de aanvraag van 8 februari 2011 vernietigde.

Nu blijkt dat bij arrest van de Raad met nummer 181 937 van 7 februari 2017 de tenuitvoerlegging van de beslissing van 13 december 2013 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschorst wordt, kan verzoekster worden gevolgd dat *prima facie* de tenuitvoerlegging van de huidige bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM meebrengt. De beslissing die een antwoord inhoudt op de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, werd immers geschorst zodat er momenteel geen definitieve beslissing is over deze aanvraag die op 17 juni 2011 ontvankelijk werd verklaard. In de huidige stand van het geding kan het bestreden bevel niet ten uitvoer worden gelegd zonder dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Tevens wordt opgemerkt dat het motief dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst (motief dat enkel voorkomt in de Franstalige motieven van de bestreden beslissing, niet in de Nederlandstalige motieven), niet steunt op een correcte feitenvinding omdat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer dit niet afzonderlijk heeft onderzocht in zijn advies van 12 december 2013, zoals ook wordt vastgesteld in het arrest met nummer 181 937 van 7 februari 2017. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dit motief steunt bijgevolg *prima facie* niet op juiste feitelijke gegevens.

Een schending van artikel 3 van het EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht is *prima facie* aangetoond.

Dit onderdeel van het tweede middel is *prima facie* ernstig.

De aangevoerde grief op grond van artikel 3 van het EVRM is ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoekster kan gelet op de ernst van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM (*cf. supra*) worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is wettelijk vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, de derde cumulatieve voorwaarde, is eveneens voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. DE SMET